

Arrest

nr. 69 163 van 25 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 april 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 mei 2011.

1.3. Op 14 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 juni 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Kanitra, van Arabische origine te zijn en de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. U noch iemand uit uw familie is ooit politiek actief geweest of heeft ooit problemen gehad met de autoriteiten in uw land van herkomst. In 2007 hebt u Marokko verlaten omdat er daar geen werk voor u was en u de armoede wilde ontvluchten. U reisde illegaal in een boot en kwam in april 2007 in België aan. U verbleef hier illegaal omdat u niet op de hoogte was van manieren/procedures om uw verblijf alhier te legaliseren. U kreeg hier medische problemen en vroeg op 7 december 2010 asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de definitie van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u Marokko in 2007 te hebben verlaten omdat u er geen toekomst meer zag en niet aan een job geraakte. U wilde de armoede ontvluchten (cgvs, p.2). U gevraagd of u effectief louter omwille van economische motieven uw land hebt verlaten, beaamt u zulks ten stelligste en stelde nogmaals geen geld te hebben en geen werk te hebben gevonden (cgvs, p.2). Dit door u aangehaalde asielmotief heeft geen band met de Conventie van Genève, u hebt immers niet het land verlaten omdat u zou worden vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw etnische origine, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep doch louter, en zoals reeds werd aangestipt, omwille van economische motieven.

Gezien bovenstaande observaties heeft u ten aanzien van het CGVS niet aangetoond een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door uw verklaring nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden (cgvs p.2).

U stelt vervolgens hier in België medische problemen te hebben gekregen en legt ter staving hiervan een medisch attest neer (cgvs, pp.1-2). Er dient in dezer te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer. Dit document heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan te behoren tot de sociale groep die in armoede leeft en aan wie zijn land van herkomst geen bescherming kan bieden tegen deze armoede. Hij behoort tevens tot de sociale groep die lijdt aan een ernstige ziekte en de staat Marokko is niet in staat om deze groep van mensen te beschermen tegen een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald door artikel 3 EVRM, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de staat Marokko niet in staat is om te zorgen voor een sociaal zekerheidssysteem waar hij werkelijk toegang tot heeft en waardoor hij kan behandeld worden voor zijn ziekte, behandeling die levenslang is. Verzoeker wijst erop dat hij geen inkomsten en geen verzekering heeft en er in Marokko geen sociale bijstand is waarop hij zal kunnen terugvallen. Hij zal dus de behandeling en de medicijnen volledig uit eigen zak moeten betalen. Daarnaast zal hij enkel kunnen terugvallen op de staatsziekenhuizen, waarvan de kwaliteit te wensen overlaat. Gezien het gebrek aan toegang tot een kwaliteitsvolle behandeling van zijn ziekte, dient volgens verzoeker te worden vastgesteld dat hij geen

mogelijkheid en toegankelijkheid heeft tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst en dat hij beroep kan doen op artikel 3 EVRM.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde asielmotieven (hij zag geen toekomst in Marokko, hij geraakte er niet aan een job en hij wilde de armoede ontvluchten) louter economische motieven zijn en geen band hebben met de Conventie van Genève, (ii) hij evenmin aantoonde een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, appreciatie welke wordt bevestigd door zijn verklaring nooit problemen met zijn autoriteiten te hebben ondervonden, (iii) de door hem ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en (iv) zijn identiteitskaart betrekking heeft op zijn identiteit, gegeven welk niet ter discussie staat.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 juni 2011 (CG nr. 1022891), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Luidens artikel 1, A.2 van het Verdrag van Genève is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;

- de „bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, „wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Zo verzoeker betoogt dat hij wel degelijk valt onder de criteria van de Conventie van Genève omdat hij behoort tot de sociale groep van diegene *“die in armoede leeft en aan wie zijn land van herkomst helaas geen bescherming kan bieden tegen deze armoede”* alsook tot de sociale groep *“die lijdt aan een ernstige ziekte en de staat Marokko is niet in staat om deze groep van mensen te beschermen tegen een onmenselijke of vernederende behandeling”*, wijst de Raad er vooreerst op dat uit niets blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond.

Verzoeker gaat immers voorbij aan zijn eigen verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 mei 2011: *“AZ zegt spontaan bij aanvang van het gehoor: ik wil geen politiek asiel maar ik heb medische redenen. Ambtenaar van het CGVS legt uit dat hij zich bij medische redenen tot een andere procedure, 9ter moet richten. AZ repliceert daarop: ik wist dit niet, men heeft me gezegd dit zo te doen. CG: Dan kan ik u echt niet helpen, als u niet om redenen van de Conventie asiel aanvraagt, dan moet ik u weigeren. AZ zegt daarop effectief geen enkel probleem te hebben. Advocade komt tussen en stelt dat ze AZ heeft aangeraden geen afstand te doen van zijn asielaanvraag omdat hij zo nog in de procedure zit en ondertussen kan alles voorbereid worden om een 9ter in te dienen.”* (gehoor, p. 1).

De Raad benadrukt dat de asielprocedure niet dient om de periode te overbruggen tussen het indienen van een 9ter en een eventuele behandeling van deze aanvraag. Verzoekers gebrek aan vervolging in vluchtelingrechtelijke zin blijkt niet alleen overduidelijk uit zijn eigen verklaringen (gehoor, p. 2: *“Ooit problemen gehad met de autoriteiten: Nee nooit. Iemand van de familie? AZ: Neen.”*) maar blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoeker reeds drie jaar illegaal in het land verblijft zonder dat hij ook maar enige actie heeft ondernomen om asiel aan te vragen.

In de mate verzoeker verwijst naar zijn socio-economische problemen (gehoor, p. 2 *“Nooit gewerkt daar. Er is daar geen werk, soms droeg ik wat dozen. Ik verberg niets, we hadden geen geld. Ik zocht werk maar vond er geen. Ik heb overal gezocht. Dus Marokko verlaten omwille van economische redenen: Ja, ik had geen geld en vond geen werk. Nog andere redenen? Neen. Ik verberg u niets, geen problemen daar maar ik zoek een manier om terug naar hier te komen, of ik word gek.”*) blijkt nergens uit zijn verklaringen gedurende het gehoor bij het CGVS of uit het verzoekschrift dat de door hem aangevoerde problemen, met name het gebrek aan geld, werkloosheid, en het gebrek aan een kwaliteitsvolle behandeling van zijn ziekte, zoals hij in het verzoekschrift stelt, zouden zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend/of zou kennen bij terugkeer vinden immers hun oorsprong louter in de socio-economische toestand van zijn land van herkomst. Overigens licht verzoeker in het verzoekschrift zelf toe dat hij zou kunnen buigen op de behandeling in de staatsziekenhuizen. Deze problematiek waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn vertoont geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, omwille van zijn gebrek aan geld, de werkloosheid en de voorgehouden armoede.

Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. In de mate verzoeker nog beweert in het verzoekschrift dat het CGVS zijn beslissing onterecht motiveert daar waar zij stelde dat eiser zijn land niet heeft verlaten wegens het behoren tot een sociale groep wijst de Raad erop dat dit motief niet blijkt uit de bestreden beslissing.

2.5. In het licht van de subsidiaire bescherming moet verzoeker een beroep doen op de procedure zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt over dit wetsartikel het volgende gesteld: *“(…) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te*

behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)" (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, p. 9-10). Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In acht genomen wat voorafgaat en voor zover als nodig kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Ook toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Marokko een toestand heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS